

al-Wâsîtah bayn al-Haqq wal-Khalq

[Medlaren mellan Sanningen och skapelsen]

Författare: Shaykh-ul-Islâm Ahmad bin Taymiyya
Översättare: Abû Mûsa al-Albânî
Layout: 'Abdullateef Allundî
www.darulhadith.com

Förord	3
Betydelsen av medling	4
Avvisandet av medling.....	6
Den motsatta betydelsen av medling.....	7
Betydelsen av den egentliga medlingen.....	10
Medlingen som leder till avguderi.....	13
Bönens realia	15
Medlarens dygd.....	18
Monoteismens realia	20
Avslutning.....	23

Förord

Lov och pris tillkommer Allâh och må fred vara med Hans utvalda tjänare.

Vidare:

Denna lilla bok handlar om två män som hade en debatt. En av dem sade att vi måste ha en medlare mellan oss själva och Allâh (subhânahu wa ta'âlâ), ty vi förmår inte komma fram till Honom utan honom...

Svaret lyder som följande:

Lov och pris tillkommer Allâh, skapelseernas Herre.

Om han menar att vi behöver en medlare som förkunnar för oss Allâhs (ta'âlâ) beordring, anses det vara rätt. Skapelsen kan inte veta vad Allâh (ta'âlâ) älskar och behagas av, beordrar, förbjuder, förbereder till Sina vänner av Sina underverk, lovar Sina fiender av Sitt straff eller vad Han (ta'âlâ) förtjänar för Sina sköna Namn och upphöjda Egenskaper och annat som intellektet inte klarar av att ha kunskap om, utan sändebuden som Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) har sänt till Sina tjänare...

Betydelsen av medling

De som tror på sändebuden och följer dem är de vägledda som är Honom nära. Han upphöjer deras status och hedrar dem i detta liv såväl som i livet efter detta. Men vad beträffar dem som motsätter sig sändebuden, är de förbannade. De har farit vilse från deras väg och de är avskärmade. Allâh (ta'âlâ) sade:

”Söner av Adam, när profeter kommer till er ur era egna led och framför Mina budskap, behöver de som fruktar Allâh och gör förbättring inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem. Men de som påstår att Våra budskap är lögn och högmodigt vänder sig ifrån dem, deras arvedel är Elden och där skall de förbli till evig tid.”¹

Dessutom sade Allâh (ta'âlâ):

”Men om ni nås av Min vägledning – och ni kommer att nås av den – skall den som följer Min vägledning inte gå vilse och han skall besparas lidande. Men den som vände ryggen åt Mig skall få ett eländigt liv och på Domedagen skall Vi låta honom stiga fram blind. Och han skall säga:

”Herre, varför har du låtit mig stiga fram blind efter att ha varit seende?” Han skall svara:

”Liksom du, när du fick lyssna till Våra budskap glömde du dem. Likaså är du glömd i dag.”²

Ibn 'Abbâs sade:

”Allâh har tagit på Sig att den som läser Qur'ânen och handlar enligt den, skall varken fara vilse i detta liv eller känna sorg i livet efter detta.”

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) har sagt om Eldens folk:

”Ja, nära att sprängas i stycken av ursinne; och varje gång en hop störtas ned i det skall väktarna fråga dem: ”Kom ingen till er för att varna er?” Och de skall svara: ”Jo, det kom en varnare till oss, men vi beskyllde honom för lögn och sade: ”Allâh har aldrig uppenbarat något. Ni misstar er.””³

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade också:

”Och de otrogna skall drivas mot helvetet, skara efter skara, och när de når fram öppnas dess portar och väktarna säger till dem: ”Har inte sändebud ur era egna led kommit och framfört er Herres budskap till er och påmint er om mötet denna Dag?” De skall svara: ”Jo. Men straffdom har oåterkalleligen fallit över de otrogna.””⁴

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) har dessutom sagt:

¹ 7:35-36.

² 20:123-126.

³ 67:8-9.

⁴ 39:71.

”Vi sänder Våra budbärare enbart som förkunnare av hoppets budskap och som varnare. De som tror och gör bot och bättring skall därför inte känna fruktan och ingen sorg skall tynga dem, men de som påstår att Våra budskap är lögn skall lida straffet för sitt trots och sin otro.”⁵

”Vi har gett dig Vår uppenbarelse liksom Vi gav Nûh och de profeter som följde efter honom Vår uppenbarelse, och liksom Vi gav Ibrâhîm och Ismâ’îl och Ishâq och Ya’qûb och deras efterkommande Vår uppenbarelse, och ’Îsâ och Ayyûb och Hârûn och Sulaymân, och liksom Vi skänkte Dâwûd en Skrift fylld av visdom, sändebud som Vi redan har berättat för dig om och sändebud som Vi inte har berättat om – och Mûsâ som Allâh talade med ett verkligt tal – sändebud som förde med sig ett glatt budskap om hopp och varnande ord, för att människorna, efter sändebuden, inte skall skylla på [okunnighet] inför Allâh. Allâh är allsmäktig, vis.”⁶

Den Nobla Qur’ânen innehåller många liknande exempel. Detta är vad Muslimerna, judarna och de kristna är enade om. Alla bekräftar de medlare mellan Allâh och Hans tjänare. Dessa medlare är de sändebud som har förkunnat Allâhs (ta’âlâ) beordringar och underrättningar.

⁵ 6:48-49.

⁶ 4:163-165.

Avvisandet av medling

Den som avvisar denna typ av medling, är enligt religionernas samstämmighet otrogen.

De kapitel som Allâh (ta'âlâ) uppenbarade i Makkah som "al-An'âm", "al-A'râf" och de kapitel som inleds med "Alif Lâm Râ", "Hâ Mîm", "Tâ Sîn" och dyligt, innehåller religionens principer som tron på Allâh (ta'âlâ), Hans sändebud och den Yttersta dagen.

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) har underrättat om de otrogna som förnekade sändebuden och hur Han förgjorde dem och hur Han hjälpte sändebuden och de troende. Allâh (ta'âlâ) sade:

*"Vi har redan gett Våra tjänare, budbärarna, Vårt löfte att de skall få hjälp och att Våra styrkor skall hemföra segern."*⁷

*"Vi skall helt visst ge Våra sändebud och de troende hjälp både i detta liv och den Dag då vittnena reser sig."*⁸

"Om Vi sänder ett sändebud är det för att han med Allâhs hjälp skall göra sig åttlydd."

*"Säg: "Om ni älskar Allâh, följ mig och Allâh skall älska er.""*⁹

*"De som tror på honom och ärar honom och stöder honom och låter sig ledas av det ljus som åtföljer honom – dem skall det gå väl i händer."*¹⁰

*"I Allâhs sändebud har ni ett gott föredöme för alla som ser fram mot Allâh och den Yttersta dagen och som ständigt har Allâh för ögonen."*¹¹

⁷ 37:171-172.

⁸ 40:51.

⁹ 4:64.

¹⁰ 3:31.

¹¹ 7:157.

¹² 33:21.

Den motsatta betydelsen av medling

Om han däremot menar att vi är i behov av medling för att anskaffa oss gott och avvärja ont, som att det förekommer en medlare för tjänarnas försörjning, seger och vägledning och att de ber honom om det och hänvisar till honom för det, anses det vara den största typen av avgudereri som Allâh har förklarat avgudadyrkarna vara otrogna för. De tog till sig helgon och medlare vid sidan av Allâh och försöker med hjälp av dem att få tag på gott och bli av med ont. Dock är medlingen ett faktum enbart för den som Allâh (ta'âlâ) tillåter den. Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Det är Allâh som har skapat himlarna och jorden och allt däremellan under sex dagar. Därefter reste Han sig över Tronen. Ni har ingen beskyddare utom Honom och ingen som kan medla för er – vill ni inte tänka över detta?”¹³

”Och varna med den dem som fruktar för att de skall samlas åter till sin Herre utan annan beskyddare än Honom och utan medlare.”¹⁴

”Men varna med den att människan störtar sig i fördärvet genom sina egna handlingar; hon finner ingen beskyddare än Allâh och ingen medlare.”¹⁵

”Säg: ”Anropa dem som ni tror [finnas] vid sidan av Honom. De kan inte befria er från det onda och inte heller lasta över det på andra. ” De som de anropar vill själva vinna sin Herres välvilja och komma Honom så nära som möjligt, och de hoppas på Hans nåd och fruktar Hans straff – sannerligen skall man frukta din Herres straff.”¹⁶

”Säg: ”Åkalla dem som ni påstår [har en plats] vid Allâhs sida. De har inte makt ens över ett softkorn vare sig i himlarna eller på jorden, och de har ingen del i dem och Han väljer ingen av dem till medhjälpare. ” All medling inför Honom är fruktlös utom för dem som har erhållit Hans tillstånd.”¹⁷

En grupp bland Salaf sade:

”Vissa folk bad till Messias, al-'Uzayr och änglarna. Då klargjorde Allâh (ta'âlâ) för dem att varken änglarna eller profeterna förmår avvärja skada från dem eller ändra på något och att de själva söker närhet till Allâh, hoppas på Hans nåd och fruktar Hans straff.”

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Det är otänkbart att en människa, som Allâh har gett uppenbarelsens gåva och visdom och kallat till profet, därefter skulle säga till människorna: ”Tillbe mig vid sidan av Allâh.” Nej. ”Bli Allâhs hengivna tjänare som undervisar och fördjupar sin egen kunskap i Skriften.” Inte

¹³ 32:4.

¹⁴ 6:51.

¹⁵ 6:70.

¹⁶ 17:56-57.

¹⁷ 34:22-23.

heller befäller han er att betrakta änglar och profeter som herrar. Skulle han uppmana er att återfalla i otro sedan ni har blivit Muslimer?’¹⁸

Härmed förklarar Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) att det är otro att ta till sig änglarna och profeterna som herrar. Den som då anser änglarna och profeterna vara medlare som de ber till, förlitar sig på och frågar om att få tag på gott och undkomma ont – som att fråga dem om att förlåta synder, vägleda hjärtan, avvärja svårigheter och hindra fattigdom – är enligt Muslimernas samstämmighet otrogen. Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) sade:

”Och de säger: ”Den Nåderike har en son.” Stor är Han i Sin härlighet! Nej, de är hedrade tjänare; de talar inte förrän Han har talat, och de handlar när Han befäller. Han har kunskap om det som hänt dem i detta liv och vad som skall hända dem i det kommande livet, och de kan inte medla för någon annan än den som Han är nöjd med. Och de bävar inför Honom. Och om någon av dem sade: ”Jag är en gud sida vid sida med Honom” skulle Vi straffa honom med helvetet; så lönar Vi dem som begår orätt.”¹⁹

”Messias har inte hållit sig för god att vara Allâhs tjänare, inte heller änglarna som har en plats i Hans närhet. De vars högmod hindrade dem att tjäna Honom skall Han samla inför Sig.”²⁰

”Och de säger: ”Den Nåderike har en son!” Ni har yttrat något oerhört, något som skulle kunna spränga himlarna i stycken och få jorden att rämna och bergen att störta i djupet! Att de tilldelar den Nåderike en son! Föreställningen att den Nåderike har en son är oförenligt. Ingen av de varelser i himlarna och på jorden kan nalkas den Nåderike annat än som tjänare; Han vet deras antal – var och en är räknad – och var och en skall på Domedagen stiga fram ensam inför Honom.”²¹

”Vid sidan av Allâh dyrkar de vad som varken kan skada dem eller gagna dem och säger: ”De är våra medlare inför Allâh.” Säg: ”Vill ni underrätta Allâh om något i himlarna eller på jorden som Han inte känner till? Stor är Han i Sin härlighet, höjd över allt vad de sätter vid Hans sida!”²²

”Hur talrika änglarna i himlen än är, är deras medling till ingen nytta, om inte Allâh har gett Sitt tillstånd; och Han ger det till förmån för den Han vill och som funnit nåd inför Honom.”²³

”Vem är det som vågar medla inför Honom utan Hans tillstånd?”²⁴

”Om Allâh låter en olycka drabba dig är Han den ende som kan avvärja den, och om Han vill skänka dig något gott kan ingen hindra detta goda.”²⁵

¹⁸ 3:79-80.

¹⁹ 21:26-28.

²⁰ 4:172.

²¹ 19:88-95.

²² 10:18.

²³ 53:26.

²⁴ 2:255.

²⁵ 10:107.

”Vad Han vill skänka människorna av Sin nåd kan ingen undanhålla dem; och vad Han håller tillbaka, kan ingen låta flöda i hans ställe.”²⁶

*”Säg: ”Har ni övervägt om de som ni anropar i Allåhs ställe kan avvärja ett ont som Allåh vill skall drabba mig? Eller om Han vill bevisa mig Sin nåd, kan de hindra Hans nåd att nå mig?”
Säg: ”Jag behöver ingen utom Allåh. Till Honom litar de som söker stöd.””²⁷*

²⁶ 35:2.

²⁷ 39:38.

Betydelsen av den egentliga medlingen

Om man anser att det efter profeterna finns lärda män och teologer som fungerar som medlare mellan sändebudet och hans samfund och därmed underrättar dem, lär dem, undervisar dem och rättar sig efter dem, är det helt korrekt. Om dessa män enas om något, är deras samstämmighet ett slående bevis, ty de kan inte enas om villfarelse. Skulle de däremot skiljas om något, hänvisar de frågan till Allâh och sändebudet. En individ bland dem är inte felfri helt och hållet. Faktum är att samtliga människor utom Allâhs sändebud (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) får sina uttalanden accepterade och avvisade. Profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade:

”De lärda är profeternas arvtagare. Profeterna lämnar varken efter sig Dinar eller Dirham. Det enda de lämnar efter sig är kunskap. Den som då tar den har tagit en väldig andel.”

Anser man däremot att de är medlare mellan Allâh (ta‘âlâ) och Hans skapelse, som dörrvakterna mellan kungen och medborgarna, på så sätt att de meddelar Allâh (ta‘âlâ) om Hans skapelsers behov och att Allâh (subhânahu wa ta‘âlâ) endast vägleder Sina tjänare och skänker dem uppehälle genom deras medlare – de ber till dem för att de skall be till Allâh (ta‘âlâ) på samma sätt som medlare ber kungarna att förrätta folkets behov eftersom de är nära dem eller för att medlarnas medling är nyttigare än att de själva ber kungen eftersom de är närmare kungen än de nödställda – är personen i fråga en avgudadyrkare. Han åläggs att ångra sig och om han inte gör det avrättas han. Dessa människor förliknar Allâh (subhânahu wa ta‘âlâ) med skapelsen och sätter vederlikar vid Allâhs (ta‘âlâ) sida.

I den Nobla Qur‘ânen förekommer ett oberäkneligt stort tal verser som avvisar dessa människor.

Medling mellan kungar och medborgare sker på tre olika sätt:

Den första: De underrättas om medborgarnas tillstånd som de själva inte känner till. Den som då säger att Allâh inte har kunskap om Sina tjänares tillstånd utom om några änglar, profeter eller någon annan underrättar honom om det, är otrogen. Faktum är att Allâh (subhânahu wa ta‘âlâ) vet det dolda och det uppenbara. Han har kunskap om det minsta lilla på jorden och i himlen. Han är Den Hörande och Den Seende. Han hör de skrikande rösterna som är på alla möjliga språk och som handlar om alla möjliga behov. Han uppehålls inte av att höra det ena från att höra det andra. Han tar inte fel på de många förfrågningarna. Han tråkas inte ut av de ihärdigas ihärdiga böner.

Den andra: Kungen förmår varken styra sina medborgare eller slå tillbaka sina fiender utan medhjälpare som hjälper honom. Sålunda behöver han stödjare och medhjälpare pga. hans svaghet och oförmåga. Å andra sidan har Allâh (subhânahu wa ta‘âlâ) varken någon jämlig eller beskyddare mot svaghet. Allâh (subhânahu wa ta‘âlâ) sade:

”Säg: ”Åkalla dem som ni påstår [har en plats] vid Allâhs sida. De har inte makt ens över ett stoftkorn vare sig i himlarna eller på jorden, och de har ingen del i dem och Han väljer ingen av dem till medhjälpare.” All medling inför Honom är fruktlös utom för dem som har erhållit Hans tillstånd.”²⁸

²⁸ 34:22-23.

”Säg: ”Allâh ske lov och pris, som inte har en son och i vars herravälde ingen har del och som ingen skyddar mot låghet.””²⁹

Allt som kommit till är skapat av Honom. Han är dess Herre och Ägare. Han är oberoende av allt och alla medan de alla är i behov av Honom. Så här är dock inte fallet med kungarna som behöver sina medhjälpare. Faktum är att de har en del i herraväldet till skillnad från Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) i vars herravälde ingen har del. Det finns ingen sann gud utom Allâh, ingen medhjälpare har Han. Honom tillkommer makt och lov och Han är kapabel till allting.

Den tredje: Kungen vill varken gagna sina medborgare eller vara god mot dem om han inte påverkas av någon utifrån. Om kungen då tilltalas av en rådgivare, tillrättavisare eller någon som hänvisar till honom på så sätt att han sätter sitt hopp i honom eller fruktar honom, börjar kungens känslor för att förrätta medborgarnas behov att röra på sig. Detta sker antingen med hjälp av rådgivarens, tillrättavisarens eller upplysarens ord som påverkar hans hjärta, eller utav hoppet och fruktan som förekommer i orden som härrör från den som hänvisar till honom.

Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) är alltets Herre och Ägare. Han har mer förbarmelse över Sina tjänare än vad modern har över sitt barn. Allt som tar plats sker utmed Hans vilja. Det Han vill blir, och det Han inte vill blir inte. Då tjänarna handlar gynnsamt mot varandra, är goda mot varandra, ber för varandra, medlar för varandra och dyligt, är det Han som har skapat allt det. Det är Han som har skapat viljan till godhet, bön och medling i den godvillige, bedjande och medlande människans hjärta. Det är omöjligt att något existerande tvingar Honom mot Hans vilja, lär Honom något Han inte vet eller att Han sätter Sitt hopp i någon eller fruktar. Därför sade profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam):

”Ingen av er skall säga: ”Allâh, förlåt mig om Du vill. Allâh, förbarma Dig över mig om Du vill.” I stället skall man be beslutsamt, ty ingen tvingar Honom till något.”

Och de medlare som medlar inför Honom medlar endast efter Hans tillstånd. Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) sade:

”Vem är den som vågar medla inför Honom utan Hans tillstånd?”³⁰

”De kan inte medla för någon annan än den Han är nöjd med.”³¹

”Säg: ”Åkalla dem som ni påstår [har en plats] vid Allâhs sida. De har inte makt ens över ett stoftkorn vare sig i himlarna eller på jorden, och de har ingen del i dem och Han väljer ingen av dem till medhjälpare.” All medling inför Honom är fruktlös utom för dem som har erhållit Hans tillstånd.”³²

På så sätt klargjorde Han att allt som tillbes i stället för Honom saknar herravälde. Det har varken del i herraväldet eller någon medhjälpare. Tillika är deras medling förgäves utan Hans tillstånd. Men vad berör kungarna, kan det hända att medlaren har makt eller åtminstone en del. Han kan vara deras medhjälpare som hjälper dem med deras herravälde. Dessa individer medlar inför kungarna utan kungarnas tillstånd. Ibland godtar kungarna deras medling pga. den välfärd som förekommer däri, ibland för att de är rädda för dem och ibland för att de belönar och förärrar

²⁹ 17:111.

³⁰ 2:255.

³¹ 21:28.

³² 34:22-23.

dem. De kan dessutom acceptera sina barns och sina hustrurs medling pga. samma orsak. De behöver sina barn och sina hustrur och kommer att skadas av att de vänder dem ryggen. Likaså accepterar de sina slavars medlingar för att de inte skall vara olydiga mot dem eller skada dem.

Så här ser det ut när tjänare medlar för tjänare; endast utav hopp och fruktan accepteras ens medling. Allâh (ta'âlâ) däremot sätter inte Sitt hopp i någon, Han fruktar ingen och inte heller är Han i behov av någon. Nej, Han är Sig nog.

Medlingen som leder till avguderi

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Alla varelsor i himlarna och på jorden tillhör Allâh. Men vad följer då de som vid sidan av Allâh anropar medhjälpare? De följer ingenting annat än lösa antaganden och förmodar. Det är Han som har skapat natten för er, så att ni under den får vila, och dagen, för att ni skall kunna se klart. I detta ligger helt klart ett budskap till dem som lyssnar. De säger: ”Allâh har en son.”

Nej, stor är Han i Sin härlighet! Han är Den som är Sig själv nog; allt det som himlarna rymmer och det som jorden bär är Hans. Ingenting bemyndigar er detta. Ni säger alltså om Allâh det som ni inte kan veta? Säg: ”Det skall inte gå dem väl i händer som sätter ihop lögn om Allâh.””³³

Avgudadyrkarna tar till sig medlare från dem som de anser kunna medla. Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Vid sidan av Allâh dyrkar de vad som varken kan skada dem eller gagna dem och säger: ”De är våra medlare inför Allâh.” Säg: ”Vill ni underrätta Allâh om något i himlarna eller på jorden som Han inte känner till? Stor är Han i Sin härlighet, höjd över allt vad de sätter vid Hans sida!””³⁴

”Varför fick de ingen hjälp av dem som de tillbad som gudomligheter vid sidan av Allâh för att de skulle föra dem närmare [Honom]? Nej, de övergav dem; det var deras lögn och något som de hade diktat ihop.”³⁵

Han berättade att avgudadyrkarna sade:

”Vi tillber dem just för att de skall föra oss närmare Allâh.”³⁶

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Inte heller befäller han er att betrakta änglar och profeter som herrar. Skulle han uppmana er att återfalla i otro sedan ni har blivit Muslimer?”³⁷

”Säg: ”Anropa dem som ni tror [finnas] vid sidan av Honom. De kan inte befria er från det onda och inte heller lasta över det på andra.” De som de anropar vill själva vinna sin Herres välvilja och komma Honom så nära som möjligt, och de hoppas på Hans nåd och fruktar Hans straff— sannerligen skall man frukta din Herres straff.”³⁸

³³ 10:66-69.

³⁴ 10:18.

³⁵ 46:28.

³⁶ 39:3.

³⁷ 3:80.

³⁸ 17:56-57.

Han underrättar om att allt som tillbes i stället för Honom varken förmår att skada eller ändra på skadan. De själva hoppas på Hans barmhärtighet, fruktar för Hans straff och söker närhet till Honom. Han (subhânah) nekade det de hade bekräftat åt änglarna och profeterna förutom medlingen som Han har gett tillstånd till. Medling är bön och att skapelserna ber för andra är otvetydigt gagnande, samt något Allâh har befallt. Men den bedjande medlaren får endast be och medla efter att Han (ta'âlâ) har gett tillåtelse för det. På så sätt medlas inte den förbjudna formen av medling, t ex medling för avgudadyrkarna och bön om förlåtelse för dem. Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Det anstår inte profeten och inte heller de troende att be om syndernas förlåtelse för avgudadyrkarna, även om de hörde till deras nära anförvanter, sedan det klargjorts för dem att Elden är deras arvedel. Och Ibrâhîms bön att hans fader skulle förlåtas var ingenting annat än uppfyllelsen av ett löfte till honom, men när det blev klart för honom att fadern var en fiende till Allâh, tog han avstånd från honom. Ibrâhîm var ömsint och fördragsam.”³⁹

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade om hycklarna:

”Vad dem beträffar är det likgiltigt om du ber om förlåtelse för dem eller inte – Allâh kommer inte att förlåta dem. Allâh vägleder inte dem som förhärdas i synd och trots.”⁴⁰

I ”as-Sahîh” har det bekräftats att Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) förbjöd Sin profet från att be om förlåtelse för avgudadyrkarna och hycklarna och Han underrättade om att Han inte kommer att förlåta dem. Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Allâh förlåter inte den som sätter medhjälpare vid Hans sida, men Han förlåter den Han vill vad som helst under detta; den som sätter medhjälpare vid Allâhs sida har sannerligen gjort sig skyldig till en oerhörd synd.”⁴¹

”Be aldrig för någon av dem som dött och stå inte vid hans grav; de förnekade Allâh och Hans sändebud och de dog i trots och olydnad.”⁴²

”Vad dem beträffar är det likgiltigt om du ber om förlåtelse för dem eller inte – Allâh kommer inte att förlåta dem. Allâh vägleder inte dem som förhärdas i synd och trots.”⁴³

³⁹ 9:113-114.

⁴⁰ 63:6.

⁴¹ 4:48.

⁴² 9:84.

⁴³ 63:6.

Bönens realia

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Åkalla er Herre i det tysta med ödmjukt sinne; Han älskar inte dem som går till överdrift.”⁴⁴

Till överdrift inom bönen hör att tjänaren ber Herren om något Han inte kommer att utföra. Exempel på det är att be Honom att höja honom till profeternas nivå då han inte är från dem, förlåta avgudadyrkarna och dylikt. Ett annat exempel är att be Allâh om något som består av olydnad mot Honom (‘azza wa djall), t ex att be Honom att han hjälper honom med otro, synder och olydnad. Medlaren är alltså den som Allâh tillåter att medla, medan hans medling i bönen är tom på överdrift. Skulle man däremot be någon av dem med en olämplig bön, kommer den inte att godkännas, ty de är skyddade från att godkänna något liknande, precis som Nûh (‘alayhis-salâm) sade. Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Och Nûh bad till sin Herre och sade: ”Herre, min son tillhörde ju min familj och Ditt löfte besannas alltid. Du är den rättvisaste av domare!” Han sade: ”Nûh, han var inte av din familj – han begick orätt! Be Mig inte om sådant som du saknar all kännedom om. Jag förmanar dig för att du inte skall bli en av dem som inte vet.” Han sade: ”Herre, bevara mig för att be Dig om något som jag inte har kännedom om. Om Du inte förlåter mig och förbarmar Dig över mig blir jag en av de förlorade!”⁴⁵

All bön och medling den bedjande medlaren ber Allâh med äger först rum efter Hans beslut, förutbestämmelse och vilja. Det är Han som bönhör bönen och godtar medlingen. Det är Han som skapar medlet och resultatet. Bönen hör till de medel som Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) har förutbestämt. Om det då ligger till på det viset, anses det vara avgudereri i monoteismen att enbart bero på medlen.

Att anse att medlen inte utgör något medel betyder att det förekommer en brist i förståndet, medan det innebär att Lagstiftningen skymfas om man vänder samtliga medel ryggen helt och hållet. Faktum är att en tjänares förlitan, bön, fråga och hopp skall enbart ägnas Allâh (subhânahu wa ta'âlâ). Allâh (ta'âlâ) bestämmer och föreskriver de typer av medel bland skapelsens bön och dylikt såsom Han vill.

Det är föreskrivet att den högre ber för den lägre och vice versa. Muslimerna brukade be profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) om medling för att be om regn och de brukade be honom att be. Tillika gjorde de det efter hans död då ‘Umar och resten av Muslimerna bad al-‘Abbâs att be om regn. Likaså kommer människorna att be Muhammad (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) och resten av profeterna om medling på Domedagen. Han är medlarnas mästare och innehar särskilda typer av medlingar.

Som tillägg till detta har det bekräftats i de ”Två autentiska” att profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) sade:

”När ni hör böneroparen skall ni upprepa det han säger. Därefter skall ni sända välsignelse över mig. Den som en gång sänder välsignelse över mig, kommer Allâh att sända välsignelser tio

⁴⁴ 7:55.

⁴⁵ 11:45-47.

gångar över honom. Be därefter Allâh att Han skänker mig Medlet (Wasîlah). Det är en nivå i paradiset som endast en av Allâhs tjänare kan få och jag hoppas vara denna tjänare. Den som ber att jag får Medlet, kommer att få min medling på Domedagen.”

När ʿUmar (radhiya Allâhu ʿanh) skulle göra ʿUmrah, tog han farväl av honom och sade:

”Min broder, glöm inte att be för mig.”

Profeten (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) bad sitt samfund att be för honom, men inte för deras böns skull i sig, utan han befallde dem det precis som han befallde dem alla andra former av dyrkan som de belönas för. Trots att han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) får samma belöning som dem för allt de gör, har det rapporterats autentiskt att han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) sade:

”Den som manar till vägledning får lika stor belöning som den som följer honom utan att det reduceras något av deras belöningar. Den som manar till villfarelse får lika stor börda som den följer honom utan att det reduceras något av deras bördor.”

Han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) manar och leder sitt samfund till all vägledning och får på så sätt belöning för var och en som följer honom i den. Samma sak gäller om de sänder välsignelse över honom; Allâh sänder välsignelser över dem tio gånger samtidigt som han också belönas med deras belöning plus att deras bön för honom bönhörs. Denna bön har Allâh (taʿâlâ) belönat dem för och all den ynnest som förekommer däri hör till Allâhs (subhânahu wa taʿâlâ) förärelse över honom. Det har rapporterats i ”as-Sahîh” att han (sallâ Allâhu ʿalayhi wa sallam) sade:

”Bönen som en Muslimska person ber för en frånvarande broder är bönhörd. Vid hans huvud finns en anförtrödd ängel. Varje gång han ber för sin broder säger den anförtrödde ängeln: ”Âmîn och till dig med.””

I en annan hadîth sägs det:

”Den bön som snabbast bönhörs är den frånvarandes bön för den frånvarande.”

En bön som bes för någon annan gagnar både den bedjande och den det bes för, även om den bedjande är lägre än den det bes för. Om då en person skulle be någon att be för honom samtidigt som han avser att de båda gagnas av det, samarbetar han och hans broder för att befärma fromhet och gudsfuktan, ty han har underrättat den bedjande och lett honom till det som gagnar dem båda medan den bedjande gör det som gagnar dem och befinner sig sålunda på samma nivå som den som manar andra till fromhet och gudsfuktan. Den beordrade belönas på så sätt för sin handling medan beordraren också belönas för att han befallde handlingen. Detta gäller särskilt om bönen hör till dem tjänaren beordras till. Allâh (subhânahu wa taʿâlâ) sade:

”Be Honom om förlåtelse för dina synder och för alla troende män och kvinnor!”⁴⁶

”Men om de kom till dig efter att de hade gjort sig själva orätt med sin synd för att be om Allâhs förlåtelse, och om sändebudet bad om förlåtelse för dem, skulle de finna att Allâh i Sin barmhärtighet tar emot den ångerfulles ånger.”⁴⁷

⁴⁶ 47:19.

⁴⁷ 4:64.

Han (subhânahu wa ta'âlâ) nämnde hur de bad om förlåtelse och hur sändebudet bad om förlåtelse för dem, ty detta är något Allâh (ta'âlâ) beordrade Sitt sändebud med då Han beordrade honom att be om förlåtelse för de troende männen och kvinnorna. Allâh (ta'âlâ) har aldrig beordrat en skapelse att be en annan skapelse om något som Allâh (ta'âlâ) inte har beordrat skapelsen om. Faktum är att det Allâh (ta'âlâ) har befallt skapelsen antingen är obligatoriskt eller rekommenderat. På så sätt blir hans handling en dyrkan till Allâh (ta'âlâ), lydnad mot Allâh (ta'âlâ), ett närmande till Allâh (ta'âlâ), välgång åt handlaren samt belöning för den.

Om han då gjorde det, skulle han få Allâhs (subhânahu wa ta'âlâ) väldigaste förmån och ynnest. Faktum är att den största förärelsen Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) förärar Sig över Sina tjänare med, är just att Han vägleder dem till tron.

Medlarens dygd

Tron består av tal och handling. Den stiger med hjälp av lydnad och goda handlingar. Varje gång tjänarens goda handlingar går upp i antal, stiger hans tro. Detta är den sanna dygden som nämns i Hans (ta'âlâ) Ord:

”Den väg de vandrat som Du har välsignat med Dina gåvor.”⁴⁸

”De som lyder Allâh och sändebudet skall få en plats vid sidan av dem som Allâh välsignar med Sina gåvor.”⁴⁹

Hör hela världens gåvor förutom religion till Hans gåvor eller inte? De lärda bland våra följeslagare och andra har två välkända åsikter i denna fråga. Faktum är att det är en gåva från en synvinkel, även om den inte är fullkomlig.

Vad gäller att anskaffa sig ynnest genom religionen, vilket man bör sträva efter, anses det vara de plikter och rekommendationer Allâh (ta'âlâ) har beordrat. Enligt Muslimernas samstämmighet skall det strävas efter att få uppnå denna godhet. Denna fråga anser Ahl-us-Sunnah vara den verkliga ynnesten, ty de anser att Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) är den som har förärat med god handling, medan Qadariyyah anser att Han har förärat med kapacitet till den och som är sund åt de båda motsatserna.

Betydelsen här att Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) endast har beordrat skapelsen att be skapelsen om något vari det förekommer välfärd åt skapelsen. Detta är antingen obligatoriskt eller rekommenderat. Han (subhânahu wa ta'âlâ) kräver inte tjänaren på någonting annat än det. Hur kan Han då beordra någon annan att be någon om något annat än det? Faktum är att Han har förbjudit tjänaren att be en annan tjänare om hans egendom om han inte är nödställd. Om hans avsikt är att gagna den beordrade eller både sig själv och den beordrade, belönas han för det. Skulle han däremot enbart avse att anskaffa sig det begärda utan att avse att den beordrade gagnas, får han enbart det önskade. Aldrig någonsin har Allâh (ta'âlâ) befallt en liknande fråga.

Däremot har Han förbjudit den eftersom den enbart handlar om att be skapelsen om något utan att den själv gagnas eller gynnas. Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) befäller oss att dyrka Honom och lägga vårt hopp i Honom och Han beordrar oss att vara goda mot Hans tjänare. Denna individ har varken avsett det ena eller det andra. Han har varken avsett att lägga sitt hopp i Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) eller att tillbe Honom, det vill säga förrättningen av bönen. Inte heller har han avsett att vara god mot skapelsen, nämligen att betala allmosan. Även om tjänaren inte syndar med denna typ av fråga, förekommer det en skillnad mellan det tjänaren beordras och det han tillåts. Ser du inte honom säga om de sjuttiotusen människorna som kommer att få träda in i paradiset utan att betala räkning:

”De ber inte om att helas med hjälp av Ruqyah (Qur'ân-läsning eller böner).”

Detta trots att utförandet av Ruqyah är tillåtet. Detta har vi dock gått in djupare i vid andra tillfällen.

⁴⁸ 1:7.

⁴⁹ 4:69.

Meningen här är att den som placerar medlare mellan Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) och skapelsen, på samma sätt som det förekommer medlare mellan kungar och medborgare, är en avgudadyrkare. Detta är just den religion avgudadyrkarna som dyrkar statyer har. De brukar säga att statyerna är avbilder på profeterna och de rättfärdiga och att de är medel de söker sig närmare Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) genom. Detta hör till den formen av avguderi Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) fördömde de kristna för. Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”De har tagit sina rabbiner och munkar till herrar i Allâhs ställe, och Messias, Maryams son, trots att de har förmanats att inte dyrka någon annan än den Ende Guden – det finns ingen sann gud utom Han; stor är Han i Sin härlighet, fjärran från allt vad de vill sätta vid Hans sida!”⁵⁰

”När Mina tjänare frågar dig [svara då att] Jag är nära; Jag besvarar den bedjandes bön, när Han ber till Mig. Och uppmana dem att svara när Jag kallar och att tro på Mig – kanske skall de ledas på rätt väg.”⁵¹

”Och uppmana dem att svara när Jag kallar på dem” betyder att de svarar Mig när Jag kallar på med beordring eller förbud.

”...och att tro på Mig” betyder att Jag bönhör deras böner de utför i bön och ödmjukhet.

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

”Stå upp när du har fullgjort, och vänd dig med hela ditt hjärta till din Herre.”⁵²

”Och då en olycka drabbar er till havs, sviker er de som ni brukade anropa förutom Han.”⁵³

”Vem är Den som bönhör den betryckte som ropar till Honom i nöd och befriar denne från det onda, och vem är Den som har låtit er ta jorden i besittning?”⁵⁴

”De i himlarna och på jorden ber Honom; varje stund är Han verksam och ingriper.”⁵⁵

⁵⁰ 9:31.

⁵¹ 2:186.

⁵² 94:7-8.

⁵³ 17:69.

⁵⁴ 27:62.

⁵⁵ 55:29.

Monoteismens realia

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) har klargjort denna typ av monoteism i Sin Bok och skurit av polyteismens materia så att ingen räds någon annan än Allâh (subhânahu wa ta'âlâ), sätter sitt hopp i någon annan än i Honom, litar till någon annan än Honom etc. Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

"Frukta således inte människorna! Frukta Mig! Och sälj inte Mina budskap för en ynkelig slant!"⁵⁶

"Djävulen vill skrämman er med sina förbundna. Ni skall inte frukta dem – frukta Mig om ni är troende!"⁵⁷

"Har du inte sett dem som blivit tillsagda: "Upphör med ert våld, förrätta bönen och erlägg allmoseskatten"? När de får befallning att kämpa visar några av dem sådan fruktan för människorna som skall visas Allâh – ja, större fruktan."⁵⁸

"Ingen skall besöka Allâhs moskéer utom de som tror på Allâh och den Yttersta dagen och som förrättar bönen och betalar allmosan och inte fruktar någon annan än Allâh."⁵⁹

"De som lyder Allâh och Hans sändebud, som fruktar Allâh och ständigt har Honom för ögonen, det är de som är de segrande."⁶⁰

Här visar Han hur lydnad ägnas både mot Allâh och Hans sändebud, medan fruktan ägnas endast Allâh allena.

Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) sade:

"Det vore bättre om de nöjde sig med vad Allâh och Hans sändebud har ger dem och sade: "Vi litar till Allâh för våra behov och Allâh skall av godhet ge oss och det skall likaså Hans sändebud."⁶¹

Vad som påminner om det är Hans (subhânahu wa ta'âlâ) Ord:

"De till vilka människor sade: "Sannerligen har människorna dragits samman mot er och därför bör ni frukta dem." Detta fick deras tro att stiga och de sade: "Vi behöver ingen annan hjälpare än Allâh och Han är Den som bäst tar hand om angelägenheterna."⁶²

Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) verkliggjorde denna monoteism till sitt samfund och rev sönder all polyteistisk materia, ty detta är betydelsen av våra ord:

⁵⁶ 5:44.

⁵⁷ 3:175.

⁵⁸ 4:77.

⁵⁹ 9:18.

⁶⁰ 24:52.

⁶¹ 9:59.

⁶² 3:173.

”Det finns ingen sann gud utom Allâh.”

En gud är den hjärtan gudomligförklarar med fullständig kärlek, högaktning, glorifiering, uppskattning, hopp och fruktan. Han (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade till dem:

”Säg inte: ”Det Allâh och Muhammad vill”, utan säg: ”Det Allâh vill och därefter det Muhammad vill”.”

En man sade till honom:

”Det Allâh och du vill.”

Då sade han (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam):

”Har du låtit mig vara en vederlike vid Allâhs sida? Säg: ”Det Allâh allena vill.””

Dessutom sade han (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam):

”Låt den som svär antingen svära vid Allâh eller tiga.”

”Den som svär vid någon annan än Allâh har gjort avguderi.”

Han (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade till Ibn ´Abbâs:

”Om du skall be, be Allâh, och om du skall be om hjälp, be Allâh om hjälp. Bläcket har torkat beträffande det du går till mötes. Om skapelsen kämpade för att gagna dig skulle de enbart gagna dig med det Allâh har bestämt för dig. Om de kämpade för att skada dig skulle de enbart skada dig med det Allâh har bestämt för dig.”

Han (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade:

”Överdriv inte med mig såsom de kristna överdrev med ´Îsâ bin Maryam. Jag är ingenting annat än en tjänare. Säg därför: ”Allâhs tjänare och Hans sändebud.””

Han (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade:

”Allâh, låt inte min grav bli till en dyrkad avgud.”

Han (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade:

”Gör inte min grav till en plats som regelbundet besöks. Sänd välsignelse över mig, för sannerligen når er välsignelse mig var ni än befinner er.”

Han (sallâ Allâhu ´alayhi wa sallam) sade:

”Allâhs förbannelse vilar över judarna och de kristna; de tog sina profeters gravar till böneplatser.”

På detta vis varnade han för deras verk. ´A´ishah (radhiya Allâhu ´anhâ) sade:

”Hade det inte varit för det, skulle hans grav varit öppen, men han föraktade att den skulle tas till en böneplats.”

Detta ämne är brett. Trots att den troende vet att Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) är alltets Herre och Ägare, avvisar han inte de orsaker Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) har skapat. T ex har Han låtit regnet vara en orsak till växtlighet. Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) sade:

”I regnet som Allâh sänder ned och därmed ger nytt liv åt den jord som varit död och låter djur av alla de slag befolka den.”⁶³

Likaså har Han låtit solen och månen vara en orsak till det Han skapar med dem. På samma sätt har Han låtit medlingen och bönen vara en orsak till det som fordrar det. Exempel på det är Muslimernas begravningsbön för den avlidne. Den hör till de orsaker som Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) förbarmar Sig över den avlidne med. Dessutom belönar han de bedjande för denna bön. Däremot måste man ha klart för sig om tre frågor angående orsakerna:

Den första: En särskild orsak räcker inte för att anskaffa sig det önskade, utan man måste ta till sig andra orsaker. Trots detta, har orsakerna hinder. Om då Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) inte fullbordar orsakerna och avvärjer hindrena, anskaffas inte det önskade. Det Han (subhânahu wa ta’âlâ) vill sker, även om människorna inte vill så, och det människorna vill sker endast om Allâh (subhânahu wa ta’âlâ) likaså vill det.

Den andra: Det är inte tillåtet att okunnigt tro att något utgör en orsak. Den som då okunnigt bekräftar att något är en orsak eller motsätter sig Sharí’ahn, har handlat fruktlöst. Han liknas vid den som tror att trohetslöften är orsaker till att avvärja olyckor och anskaffa sig välförmåner. Det har rapporterats i de två ”Autentiska” att profeten (sallâ Allâhu ‘alayhi wa sallam) förbjöd trohetslöften och sade:

”Det medför inget gott. Det enda det gör är att den snåle får betala för det.”

Den tredje: Religiösa handlingar får endast användas som orsaker om de är föreskrivna. Dyrkan är byggd på Uppenbarelse och därmed är det inte tillåtet för människan att sätta medhjälpare vid Allâhs (subhânahu wa ta’âlâ) sida och tillbe någon annan än Han, även om hon skulle få för sig att det är en orsak som kan hjälpa henne att få tag på vissa av hennes mål.

⁶³ 2:164.

Avslutning

Därför dyrkas inte Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) med innovationer som motstrider Shari'ahn, även om man skulle kunna tro det. Dävlarna har ju trots allt hjälp människan att uppnå vissa av sina mål om de utför avgudereri. Vissa människor kan uppnå sina mål med hjälp av otro, synder och olydnader. Detta är dock inte tillåtet, ty skadan är större än nyttan. Sändebudet (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sändes för att fullborda nyttorna och fördelarna och för att utrota skadorna och nackdelarna.

Det som Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) har beordrat, är en dominerande nytta, och det som Han har förbjudit, är en dominerande skada.

Dessa meningar har egentligen mycket mer att sägas om, något dessa blad inte rymmer – och Allâh (subhânahu wa ta'âlâ) vet bättre.

Lov och pris tillkommer Allâh allena, frid och välsignelse över vår mästare Muhammad och hans familj och Allâh är tillräcklig för oss och Han är den som bäst har hand om angelägenheterna.